

i at bevare Grønland og ogsaa at vinde Fodfæste paa Østgrønland giver jeg det ærede Medlem fra Ringkøbing min fulde Tilslutning; men en Besættelse af et enkelt Kolonistad med danske Undersaatter eller Indbyggere vil jo kun kunne sikre det bestemte Omraade. Vejen til at sikre Grønland er derfor den, som jeg ved, at det ærede Medlem giver sin Tilslutning, at man søger fra alle de interesserede Magter at faa en Anerkendelse som den, de amerikanske, forenede Fristater allerede har givet, vedrørende hele Grønland. Men de Forhold, som har været i Verden, siden Amerika, der den Gang var neutral, gav Tilsagnet, har ikke været egnede til at optage en Forhandling med europæiske interesserede Magter, som har været optagne af for dem langt vigtigere Spørgsmaal. Man maa vel antage, at Tiden nu maa forme sig saaledes, at man kan have Haab om ogsaa fra andre interesserede Magter at opnaa den samme Anerkendelse som fra de amerikanske Fristaters Side; da vil Spørgsmaalet være ganske anderledes betryggende løst end ved en enkelt tilfældig Kolonisering, som kun kan sikre det begrænsede Omraade, hvorpaa den findes.

Medens jeg saaledes med Hensyn til det Spørgsmaal, det ærede Medlem har fremdraget under Punkt 3, efter det, som foreligger for mig fra Styrelsen af Grønland, maa stille mig noget tvivlende, kan jeg paa en ganske anden positiv Maade give min Tilslutning til det, som det ærede Medlem har fremført om Ønskeligheden af en fast Forbindelse mellem Grønland og Danmark. Der har allerede tidligere fundet Overvejelser Sted vedrørende Muligheden for at oprette en Radiotelegrafstation paa Grønlands Vestkyst, som dels kunde vedligeholde Forbindelsen med Danmark og dels tjene som Mellemstation for en amerikansk traadløs Station. Af forskellige Grunde førte disse Overvejelser ikke til noget, og Krigens Tid har ogsaa her aldeles udelukket yderligere Overvejelser; thi Magterne har ikke indstillet deres Politik paa at fremme Oprettelsen af saadanne Samkvemsstationer, men tværtimod ønsket at have de bestaaende under deres Kontrol, og en saadan Station i Grønland med Forbindelse til Amerika vilde betyde, at man unddrog fra Kontrollen Meddelelser, som Magterne netop vilde have ind under den. Men ogsaa i saa Henseende vil Forholdene vel nu give gunstigere Kaar, og jeg finder derfor, det ærede Medlem har ganske Ret i, at Spørgsmaalet om Tilvejebringelse af

en virkelig Forbindelse mellem Danmark og Grønland gennem en Hovedstation og mindre Stationer langs Kysten utvivlsomt bør tages op til alvorlig Undersøgelse og Overvejelse.

J. C. Christensen: Det er mig en Tilfredsstillelse, at den højtærede Minister stiller i Udsigt, at Spørgsmaalet om Oprettelse af en Radiotelegrafstation paa Vestkysten i Forbindelse med mindre Stationer langs Kysten vil blive taget under alvorlig Overvejelse; jeg kan kun være meget tilfreds med Udsigten til, at der saaledes endelig kan komme en Forbindelse i Stand mellem Danmark og Grønland ogsaa i de Vintermaaneder, i hvilke vi tidligere har været afskaarne fra al Forbindelse.

Hvad Spørgsmaalet om en Koloni paa Østkysten angaar, skal jeg ganske vist erkende, at det Motiv, at Vestkysten overbefolkes, ikke kan være tilstrækkeligt, og jeg har ogsaa lagt mindre Vægt paa det end paa, at vi bør tage nogle Egne af Østkysten i Besiddelse, hvor der kan være Fare for, at fremmede kommer og udnytter Jagtmulighederne. Jeg tror, det er ganske nødvendigt, at vi har de Steder i vor Besiddelse. Det drejer sig for øvrigt, saa vidt jeg kan skønne, kun om de samme to, nemlig Angmagssalik og Scoresbysund; thi saa snart vi gaar længere Nord paa, til Koldeway og Lamberts Land, er Muligheden for at drive Lystjagt ikke meget stor. Ved Angmassalik har vi derimod oprettet en Station i Slutningen af Halvfemserne; der er mellem 400 og 500 Mennesker, og der kan man sejle ind til og drive Jagt. Ved Scoresbysund er der ingen Mennesker. Der har været, men de er flyttet bort for længe siden; hvornaar ved vi ikke, thi Grønlænderne skriver jo ikke noget ned. De er førte Syd paa og sandsynligvis er der adskillige af dem, der har Efterkommere i Angmassalik.

For at hindre, at fremmede kommer til og udnytter Landet — jeg tror nemlig, Grønland er rigt paa Muligheder —, er en Kolonisation sikkert nødvendig. Jeg er fuldkommen enig med den højtærede Indenrigsminister i, at vi bør søge Magternes Anerkendelse af vor Højhedsret over Grønland, og forhaabentlig faar vi den ogsaa. Denne Anerkendelse er dog ikke tilstrækkelig, hvis vi slet ikke paa nogen Maade giver vor Højhedsret til Kende, enten ved at holde Politi deroppe eller ved at lade de beboelige Steder bebygge. At holde et Politiskib oppe ved Østkysten vil vi